

Arrest

nr. 310 111 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar ouders en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 23 augustus 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste beschermingsverzoek werd door de commissaris-generaal op 29 april 2019 niet-ontvankelijk verklaard omdat hij er niet in geslaagd was eigen feiten aan te halen die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigden. Zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 225 107 van 22 augustus 2019.

In het kader van zijn huidig tweede verzoek verklaart verzoeker niet naar Irak terug te willen keren, maar in België naar school wil gaan en voetballen. Hij heeft hier vrienden en weet niets over Irak. Zijn moeder geeft aan dat ze niet naar Irak kunnen terugkeren omdat ze geen moslims meer zijn. Tevens geeft zij aan dat verzoeker niet goed Arabisch spreekt.

Ter staving van zijn huidig verzoek worden kopieën voorgelegd van volgende documenten: de Nederlandse identiteitskaart van zijn zussen en grootmoeder alsook documenten van zijn school.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt over de asielmotieven die hij in het verleden reeds aanhaalde en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbrengt die betrekking hebben op zijn asielverzoek. Hij verklaart immers zelf niet te weten waarom zijn ouders uit Irak zijn gevlucht en weet dus ook niet wat hij in Irak te vrezen heeft. Zijn moeder beperkt zich voorts louter tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden reeds heeft uiteengezet, met name dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar Irak omdat ze geen moslims meer zijn. In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat zij er eerder echter niet in slaagde aannemelijk te maken dat haar ongelovigheid terug te brengen viel tot een diepgewortelde overtuiging die een intrinsiek onderdeel uitmaakte van haar persoonlijkheid en dat ze daardoor vervolging zou hoeven te vrezen. De beweegredenen voor verzoeker om niet naar Irak terug te keren, met name omdat hij in België naar school wil gaan, hier wil voetballen, hier vrienden heeft, hij niets weet over Irak, werpen hier geen ander licht op en hebben verder geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/3. Hetzelfde geldt waar zijn moeder aangeeft dat verzoeker niet goed Arabisch spreekt.

Uit de Nederlandse identiteitskaart van zijn zussen en grootmoeder alsook uit de documenten van zijn school, kan geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Irak worden afgeleid.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In de mate verzoeker de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun

in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen en te volharden, slaagt verzoeker er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

6. Wat betreft verzoekers betoog niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat hij er nooit heeft verbleven nu hij geboren is in Nederland en hij hier zijn sociaal netwerk heeft, stelt de Raad vooreerst vast dat aan deze omstandigheden geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen band te hebben met Irak volstaat niet en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Hetzelfde geldt waar hij aangeeft onvoldoende Arabisch te spreken. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Irak en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België/Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Irak om die reden zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

Verzoeker is nog zeer jong, niet meer dan 6 jaar oud. Hij heeft aldus een leeftijd waarop hij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen. Gelet op dit aanpassingsvermogen toont verzoeker niet aan dat het omwille van zijn verblijf in Europa niet meer mogelijk zou zijn om een leven in Irak op te bouwen, door onder meer de taal te leren alsook de plaatselijke gewoonten en gebruiken, en aldaar niet zou kunnen aarden.

Waar verzoeker aangeeft dat hij ook niet werd opgevoed volgens de leer van de islam, bemerkt de Raad dat dit argument reeds werd aangehaald in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek. In het arrest nr. 225 107 van 22 augustus 2019 heeft de Raad hier een oordeel over geveld. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen brengt verzoeker geen elementen bij die hier anders over doen denken.

7. De loutere bewering dat verzoeker en zijn ouders in Irak niet over huisvesting, een adequaat netwerk of een inkomen beschikken, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Iraakse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Irak sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

8. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 en de COI Focus van 26 april 2023 over Irak. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van

artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA Country Guidance over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

9. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Deze termijn van tien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

10. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle

nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 maart 2023 staat het volgende vermeld:

"Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker dat hij het niet eens is met de hierin opgenomen gronden. Hij wijst erop dat zijn oudere broer op 29 januari 2024 een tijdelijk verblijfsrecht kreeg toegekend onder artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, wat bevestigt dat een terugkeer naar Irak erg moeilijk is. Zelf is verzoeker geboren in Groningen (Nederland) wat op zich al een probleem vormt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, aangezien dit op zijn identiteitsdocumenten zal staan vermeld en hij zich hiervoor zal moeten verantwoorden. Waar in de beschikking wordt gesteld dat dit risico al werd onderzocht, is het verzoeker het hier niet mee eens: zijn huidige situatie verschilt fundamenteel van deze in 2018, toen hij nog een baby van één jaar was. Inmiddels is hij hier naar school gegaan en heeft hij Nederlands geleerd zodat de omstandigheden fundamenteel zijn veranderd. Verzoeker wijst er hierbij ook op dat zijn ouders al in België zijn sinds 2015 en dat hij door hen is opgevoed in een totaal andere leefwereld en met een compleet andere zienswijze dan deze van zijn leeftijdsgenoten in Irak, zodat het onredelijk is te stellen dat hij aldaar een beroep zal kunnen doen op een netwerk. Hij is niet vertrouwd met de islam, de moskee of de Koran, spreekt geen Arabisch en zal worden beschouwd als een totale buitenstaander en dus geen contacten kunnen leggen, waardoor een toestand van verregaande deprivatie dreigt, zowel materieel als op psychologisch vlak, waarbij hij er ook op wijst dat kinderen op dit vlak tegenover leeftijdsgenoten nog wreder kunnen zijn dan volwassenen. Bij terugkeer zal hij zich onmogelijk staande kunnen houden, zeker wanneer hij door omstandigheden zonder de steun van zijn ouders door het leven zou moeten gaan. In deze volstaat het ook niet om erop te wijzen dat hij in Irak kan worden gesteund door zijn ouders; een individuele beoordeling van

zijn eigen specifieke situatie is integendeel vereist. Verzoeker meent verder dat de informatie waarop de Raad zich baseert onvoldoende actueel is, daar deze voor wat personen die gevlucht zijn betreft al dateert van 2019 en 2022 en de algemene veiligheidssituatie wordt geëvalueerd op grond van informatie uit 2023. Als jong kind dat dient terug te keren dient zijn situatie op de dag van vandaag te worden bekeken. Verzoeker stelt ook dat met twee maten en gewichten wordt gemeten, aangezien zijn elfjarige broer die nog is geboren in Irak hier een verblijfsstatuut verkreeg, terwijl men meent dat hijzelf zich in dat land staande zal kunnen houden hoewel hij er nooit is geweest. Dit is een gegeven waarover hij ten onrechte nooit werd bevraagd door de verwerende partij. Verder bevraagd delen verzoekers ouders mee dat zij hem opvoeden in het Nederlands. Zijn moeder stelt dat zij niet gelooft, zijn vader stelt te zijn bekeerd tot het christendom. Verzoeker zelf is niet gedoopt, zijn ouders willen hem later zelf laten kiezen. Inzake hun familieleden lichten zij toe dat een aantal van hen in Nederland werden geregulariseerd en dat zij in Irak enkel nog verre familieleden hebben en dat het moeilijk zal zijn om steun van hen te verkrijgen bij terugkeer naar dat land. Verzoeker en zijn ouders menen dat ook dit aspect onvoldoende is onderzocht.”

De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door ter terechtzitting louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft verzoeker hiertoe manifest in gebreke, zoals hierna zal blijken.

Zo stelt verzoeker, bij monde van zijn advocaat, ter zitting dat het loutere gegeven dat hij is geboren in Groningen (Nederland) op zich al een probleem vormt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, aangezien dit op zijn identiteitsdocumenten zal staan vermeld en hij zich hiervoor zal moeten verantwoorden. Evenwel betreft dit een argument dat ter zitting voor het eerst wordt aangehaald terwijl verzoeker dit al eerder in zijn verzoekschrift had kunnen aanbrengen, hetgeen hij echter geheel naliet. Een verzoek tot horen strekt er evenwel niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Er wordt benadrukt dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen. Verzoeker laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom hij dit argument of deze dimensie niet reeds in zijn verzoekschrift naar voren heeft gebracht. Het voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuw 'middel' is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk, te meer gelet op het doel van de vraag tot horen. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet biedt de betrokkene geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Bovendien concretiseert noch licht verzoeker toe waarom en aan wie hij zich zou moeten verantwoorden voor het enkele gegeven dat hij in Nederland is geboren, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat omwille van zijn geboorteplaats in Nederland zou kunnen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Dit betreft dan ook geen nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Verder geeft verzoeker, bij monde van zijn advocaat, aan het niet eens te zijn dat de aangevoerde risico's al werden onderzocht, aangezien zijn huidige situatie fundamenteel zou verschillen van deze in 2018. Verzoekers toelichting hierbij kan echter geen ander licht werpen op de gronden van de beschikking. Dat hij ondertussen hier naar school gaat en Nederlands spreekt maar geen Arabisch, niet vertrouwd is met de islam, moskee of de koran wijzigt immers niets aan het gegeven dat verzoeker nog steeds zeer jong is, inmiddels zeven jaar oud. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de grond in de beschikking waarin wordt gesteld dat hij nog altijd *“een leeftijd heeft waarop hij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen. Gelet op dit aanpassingsvermogen toont verzoeker niet aan dat het omwille van zijn verblijf in Europa niet meer mogelijk zou zijn om een leven in Irak op te bouwen, door onder meer de taal te leren alsook de plaatselijke gewoonten en gebruiken, en aldaar niet zou kunnen aarden.*

(...)

Wat betreft verzoekers betoog niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat hij er nooit heeft verbleven nu hij geboren is in Nederland en hij hier zijn sociaal netwerk heeft, stelt de Raad vooreerst vast dat aan deze omstandigheden geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen band te hebben met Irak volstaat niet en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Hetzelfde geldt waar hij aangeeft onvoldoende Arabisch te spreken. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van

verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Irak en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België/Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Irak om die reden zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd.”

Ter zitting stelt verzoeker, bij monde van zijn advocaat, tevens dat zijn ouders al in België zijn sinds 2015 en dat hij door hen is opgevoed in een totaal andere leefwereld en met een compleet andere zienswijze dan deze van zijn leeftijdsgenoten in Irak, zodat het onredelijk is te stellen dat hij aldaar een beroep zal kunnen doen op een netwerk. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren hoe en in welke mate zijn leefwereld zou verschillen van deze van leeftijdsgenoten alsook te concretiseren waar zijn zienswijze compleet anders zou zijn dan deze van zijn leeftijdsgenoten, laat staan dat hij toelicht waarom hij om deze reden zou kunnen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Dit alles klemmt des te meer nu aan de asielmotieven van zijn ouders, zoals hun beweerde ongelovigheid en bekering, in het kader van eerdere beschermingsverzoeken niet aannemelijk werd geacht. Net zoals reeds werd besloten in arrest nr. 225 107 moet de Raad ook hier besluiten dat, gelet op verzoekers zeer jonge leeftijd, niet kan worden ingezien waarom hij zich niet zou kunnen conformeren aan de gebruiken, normen en levenswijze in Irak. Dat hij als een totale buitenstaander zal worden beschouwd en geen contacten zou kunnen leggen, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg, naast het gegeven dat dit betoog ook volstrekt onduidelijk is, kan verzoeker niet overtuigen waar hij beweert dat er *“een toestand van verregaande deprivatie dreigt, zowel materieel als op psychologisch vlak, waarbij hij er ook op wijst dat kinderen op dit vlak tegenover leeftijdsgenoten nog wreder kunnen zijn dan volwassenen”*.

Een eventuele terugkeer zal plaatsvinden in gezinsverband zodat het niet duidelijk is waarom verzoeker zich niet staande zou kunnen houden met de steun van zijn ouders. In tegenstelling tot wat hij beweert, is deze steun van zijn ouders een relevant element dat in casu inherent is aan zijn eigen specifieke situatie. Dat hij door omstandigheden zonder steun van zijn ouders door het leven zou moeten gaan, is verder niet meer een loutere hypothetische bewering. Waar verzoekers ouders ter zitting nog stellen dat zij enkel nog verre familieleden hebben in Irak, dat het moeilijk zal zijn om steun van hen te verkrijgen bij terugkeer naar dat land en dat ook dit aspect onvoldoende is onderzocht, gaan zij voorbij aan hetgeen hierover reeds omstandig werd vastgesteld en beoordeeld in de beschikking, met name: *“De loutere bewering dat verzoeker en zijn ouders in Irak niet over huisvesting, een adequaat netwerk of een inkomen beschikken, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Iraakse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.*

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Irak sprake is van een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.” Er worden geen concrete en geobjectiveerde elementen bijgebracht die deze gronden van de beschikking kunnen weerleggen of ontkrachten, of er een ander licht op werpen.

Wat betreft het betoog dat de informatie inzake de veiligheidssituatie in Irak onvoldoende actueel is, verduidelijkt verzoeker zijn kritiek niet, laat staan dat hij deze concreet toespitst op zijn zaak. Hoe dan ook kan worden aangestipt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, in de beoordeling rekening werd gehouden met actuele objectieve informatie zoals geduid in voormelde beschikking. Voorts verliest verzoeker uit het oog dat het hem vrijstond concrete elementen of landeninformatie die hij als meer actueel aanziet bij te brengen indien hij dit nodig achtte. Dit liet hij echter na. Evenmin duidt hij in zijn betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waartoe hij echter in gebreke blijft. De beoordeling in voormelde beschikking, blijft bijgevolg overeind.

Verzoekers betoogt nog dat zijn oudere broer op 29 januari 2024 een tijdelijk verblijfsrecht kreeg toegekend onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat bevestigt dat een terugkeer naar Irak erg moeilijk is. Hij meent dat met twee maten en gewichten wordt gemeten, aangezien zijn elfjarige broer die nog is geboren in Irak hier een verblijfsstatuut verkreeg, terwijl men meent dat hijzelf zich in dat land staande zal kunnen houden hoewel hij er nooit is geweest.

Verzoeker kan vooreerst de verwerende partij niet verwijten dat hij niet bevraagd is over het tijdelijk verblijfsrecht dat zijn broer verkreeg daar dit plaatsvond na het nemen van de bestreden beslissing op 23 augustus 2023. Verder wordt opgemerkt dat om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verkrijgen, er buitengewone omstandigheden aanwezig moeten zijn die het indienen van een verblijfsaanvraag in het buitenland verhinderen. Buitengewone omstandigheden betreffen omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Zulke buitengewone omstandigheden vallen echter niet noodzakelijk samen met vervolging of ernstige schade in het land van herkomst. De afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, of moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen of een ernstige ziekte, kunnen evengoed buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker verschaft geen informatie over de buitengewone omstandigheden die zijn broer heeft aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag en die zouden zijn aanvaard. Evenmin licht hij toe op welke gronden zijn broer een verblijfsmachtiging heeft gevraagd. Het is niet de taak van de Raad om hiernaar te gissen. De Raad herinnert eraan dat de staatssecretaris inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een ruime discretionaire bevoegdheid heeft, terwijl de verwerende partij en de Raad in de thans voorliggende zaak zijn gebonden aan de materiële ontvankelijkheids- en gegrondheidsvoorwaarden inzake internationale bescherming. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat het gegeven dat zijn broer werd gemachtigd tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in zijn eigen geval een nieuw element vormt dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 januari 2024. Ter terechtzitting komt verzoeker in wezen niet verder dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek. Derhalve voert hij geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES